

OPONENTSKÝ POSUDEK

rigorózní práce Mgr. Radima L i s e n k a na téma „Řízení dle části V. občanského soudního řádu a problematické způsoby podání v občanském soudním řízení“

Jde o práci v rozsahu 106 stran s tímto obsahem: předmluva, problematické způsoby podání, přezkum správních rozhodnutí ve správním řízení, řízení ve věcech, o nichž bylo rozhodnuto jiným orgánem, soudní judikatura v telekomunikačních věcech, v katastrálních věcech, v ostatních věcech, závěr a přílohy.

Už z obsahového zaměření práce je na první pohled patrné, že se větší měrou zaměřuje na otázky týkající se právní úpravy řízení ve věcech, o nichž bylo rozhodnuto jiným orgánem, než problematikou samotného podání. V předmluvě autor uvádí, že má k uvedené právní úpravě výhrady a že zejména na ně zaměří v dalším textu svou pozornost.

Některé formulace nebylo možno ponechat bez povšimnutí: Tak na str. 9 se uvádí, že „nejpodstatnější procesní skutečností je tedy podání. V řízení má někdy dokonce větší význam než zahájení řízení samé – od podání se odvíjí procesní lhůty.“ Taková paušalizace neodpovídá právní úpravě. Má-li už být řeč o podání, mělo by se odlišit podání, které má povahu návrhu na zahájení řízení, s nímž jsou spojeny hmotněprávní i procesněprávní účinky, od podání, v němž o nic takového nejde. Stačí v tomto ohledu odkázat na ustanovení

§ 43 o. s.ř., podle kterého soud podání odmítne, není-li přes výzvu předsedy senátu podání řádně opraveno nebo doplněno a v řízení nelze pro tento nedostatek pokračovat, zatímco k podání jiného druhu za uvedené situace se jednoduše nepřihlédne.

Zůstává nevysvětleno, proč by podání mohlo mít v některých případech větší význam než zahájení řízení, když ve skutečnosti je tomu právě naopak.

Co se týče excindační žaloby (str. 10), mělo být uvedeno, ve kterém případě by soud mohl určit lhůtu k podání vylučovací žaloby.

Podle mého názoru nelze bez dalšího názoru akceptovat to, co se uvádí na str. 11 slovy: „Hypoteticky může nastat případ, kdy někdo za účastníka podá návrh na platební rozkaz o částku na smyšlený důvod (?!). Návrh podloží nepravými kopiemi faktur a soudní poplatek vylepí v kolcích na návrh. Žalobce je ve sporu neúspěšný a soud pak rozhodne, aby žalovanému uhradil náklady řízení.“

Nelze pochopit, jak se na str. 12 jako „deus ex machina“ ocitl advokát, který by v rozporu s dobrými vztahy k soudu podával podání z pohodlnosti u jiného soudu než soudu příslušného. Takové fabulace ve vědecké práci, jakou je rigorózní práce, nelze připustit.

Bez povšimnutí nelze ponechat ani tézi na str. 33 obsaženou ve větě: „Ačkoli v současné době nelze u soudu zaručit nestrannost, znalost zákonů soudci a dodržování jejich aplikace....“

Na str. 49 se odkazuje na stavební zákon č. 50/1976 Sb., který byl s účinností od 1.1.2007 nahrazen zákonem č. 183/2006 Sb., který byl publikován ve Sbírce zákonů dne 11.5.2006, takže v lednu 2007, kdy rigorózní práce byla dokončena, byla tato skutečnost známa a měla být i autorem vzata na vědomí.

Dedukce na str. 51, týkající se rozhodování pozemkových úřadů podle zák. č. 229/1991 Sb., je v rozporu s ustanovením článku XXV zák.č. 151/2002 Sb. bodu 1, kde se uvádí: „Ve věcech uvedených v § 244, v nichž zvláštní právní předpis svěřuje soudu rozhodování o opravných prostředcích proti rozhodnutí správních orgánů podle části páté hlavy třetí občanského soudního řádu ve znění účinném k 31. prosinci 2002, lze ode dne účinnosti tohoto zákona podat žalobu podle části páté tohoto zákona za podmínek jim stanovených.“

Na str. 51 shora se autor odvažuje tvrdit, že rozhodování katastrálních úřadů o povolování vkladu vlastnického nebo jiných věcných práv „není rozhodováním v soukromoprávních záležitostech“. Tuto myšlenku v rozporu se skutečností opakuje i na str. 74. Dopouští se nesprávné interpretace tím, když uvádí, že katastrální úřad v uvedených věcech „rozhoduje pouze o skutečnosti, zda předložená listina splňuje požadavky stanovené § 5 odst. 1 písm. a) až g) zák.č. 265/1992 Sb.“ Nejen že s takovým názorem nelze souhlasit, ukazuje se, že si autor nepovšiml, že se uvedené listiny netýká text pod písm. a), f), e), g). Pomýlený je rovněž text prvního odst. na str. 75.

Nelze považovat za správnou ani dikci na str. 77 shora: „Další případy spadající pod věci „katastrální“ jsou věci týkající se pozemkových úprav“. Projevem asertivity autora je i text posledního odstavce na str. 79.

Zařazení textu na str. 88 až 98 do kontextu rigorózní práce je neobvyklé a činí dojem, že v případě uznání rigorózní práce za způsobilou k obhajobě, by uvedený návrh měl být podpořen autoritou komise rigorózní práce.

V textu shora jsem poukázal na některé nepřesnosti, ba dokonce ne-
správnosti, bez jejichž odstranění nemohu práci uzнат za způsobilou k obhajobě.

18.5.2007

Doc.dr. Jiří Mikeš